

Anna Šuláková

NANEČISTO

Anna Šuláková

NANEČISTO

VĚNOVÁNÍ

Všem těm, se kterými se mímím.

NIŽŠÍ FORMY ŽIVOTA

O minutu starší se natáhl a vzal do chapadel zářivé Světlo. Pohybovalo se mu po skvrnité dlani, převalovalo se, chňapalo po výrůstcích na jeho kůži a pokud bychom o Světle jen trochu přemýšleli jako o entitě, jež může zaujímat určitý tvar, mohli bychom říct, že se otáčelo na záda jako by chtělo podrbat na břiše.

O minutu starší se naklonil k O minutu mladšímu a strčil mu chapadlo přímo před oči. Mladší pohladil Světlo po hřbetě a to se blahem rozvlnilo.

Mlčeli, protože nebylo co dodat. O minutu starší se přesunul k obrovské tankové nádrži, která byla naplněna zářivě modrou tekutinou. Cosi se uvnitř vznášelo nahoru a dolů. Natáhl se k ní a přešel chapadlem po otočném uzávěru. Světélkující voda se začala s bubláním vypouštět a odtékat do odpadu. Tělo uvnitř pomalu klesalo se snižující se hladinou. Když se voda zcela odpustila, O minutu mladší otevřel dveře a vytáhl rozmočené tělo ven. Jeho starší Já odložilo Světlo do měkce vystlané krabičky, to se okamžitě začalo sápat ven a svými paprsky prozkoumávalo nové prostředí. Aniž by si toho náhle vytížení tvorové všimli, přehouplo se přes okraj krabičky, překulilo na kovový stůl a beznoze si to štrádalo po jeho okraji blíž ke dvěma zaujatým vědcům. Protože bylo z podstaty své

existence zvědavé, do každého koutu, který byl před ním, si důkladně posvítilo. O minutu mladší si všiml, že jim Světlo zase utíká jinam a šťouchl svým čtvrtým a zároveň jediným volným chapadlem do spolupracovníka.

„Zase prchá,“ zamručel.

„Tolik hodin simulací. Několik prožitých životů plných utrpení a přesto má stále energii se snažit někam zdrhnout. Pověz mi, proč to ti nejvzpornější pokaždé dotáhnou nejdál?“ zeptal se O minutu starší. Jazyk jako takový neměl a přesto se dalo říct, že z ústního otvoru vychází slova.

„To tak prostě je,“ řekl O minutu mladší a měl pravdu.

Natáhl se po Světle, které se snažilo před jeho chapadlem schovat, ale daleko neuteklo. Ono takové světlo je sice jednou z nejrychlejších podstat ve Vesmíru, ale Pěstitel měl zase schopnost předvídat budoucnost. Popadl Světlo a sevřel ho tak, aby nemohlo ani probliknout. Za společného úsilí vytáhli prapodivně vypadající tělo ven z tanku, osušili ho a přenesli na nejbližší kovový stůl.

„Tohle se nám teda moc nepovedlo,“ řekl s despektem O minutu mladší.

„Zkusit to musíme. Hoří nám termíny,“ odpověděl O minutu starší.

„Tyhle nižší formy života, že se vůbec o něco pokoušíme. Měli jsme toho nechat už dávno.“

„Nebud' stále tak negativní. Už nám chybí zasadit pouze jeden druh Světla a co my víme, třeba se v tomhle ohyzdném těle uchytí. Kytky taktéž nejlépe rostou, když pod sebou mají dostatek humusu.“

„Zvláštní, že to s těmi hezčími těly nevyšlo. Tohle Světlo snad trpí sebedestruktivními sklony.“

„Možná. Nebudeme o tom dále spekulovat a zasadíme ho,“ vyzval O minutu starší toho mladšího, protože jedině on z nich dvou měl rozhodující slovo.

„Můžu ho tentokrát zasadit já?“ zeptal se Mladší. Starší se na chvíli usilovně zamyslel, zda má tak důležitou práci přenechat svému mladšímu, o minutu méně zkušenějšímu Já. Nakonec však usoudil, že by tenhle rutinní zákrok mohl přeci jen zvládnout a přikývl. Uvolnil mu místo a bedlivě sledoval každý jeho další krok. Mladší se zhluboka nadechl a poté svým pravým chapadlem rozřízl tenkou ránu na šíji těla. Vyvalila se kapka rudé tekutiny.

„Neměla být modrá?“ otočil se nejistě na svůj starší klon. Ten však jen pokrčil rameny.

„Měla, ale s mírnými odchylkami se přeci počítalo.“

Mladší rozhrnul provazce svalů a otevřel páteřní kanál, do něž z dlaně vysypal Světlo, které se naštvaně zastavilo na krajích otevřené rány a ukázalo na ty dva vztyčený paprsek. Mladší ho podrážděně zatlačil dovnitř a počkal, než se Světlo uklidní. To se, zatímco na něj shora tlačilo chapadlo, rozhodlo prozkoumat temná zákoutí nabídnutého těla. Protáhlo své paprsky nejužšími kouty úrodné půdy, posvítilo si na tekutiny v něm a vměstnalo se do nepohyblivých buněk. Líbilo se mu tam. Do takové půdy se ho nikdy předtím ještě zasadit nepokoušeli. Protlačilo se mezi buňky, které vypadaly jako stromy a rozhodlo se, že se zde zabydlí a vnese do tohoto kousku země světlo a život. A tak se stalo, že se díky rozmarům jednoho malého

Světla experiment vydařil.

O minutu mladší vytáhl chapadlo z páteřního kanálu a zacelil ránu sekretem ze svých žláz.

„Uf,“ oddechl si, když bylo po všem a tělo za pomoci vnitřního Světla ožilo.

„Tolik námahy pro něco tak bezvýznamného.“

„Po tolika hodinách práce se nám konečně podařilo vložit poslední druh Světla do svého hostitele.“

„Pokud se zadaří, budeme mít dalších čtyři sta devadesát devět výhonků k zasazení. To je hodně práce.“

„A my už víme, že se zadaří, když umíme číst budoucnost.“

„Nojo vlastně,“ ozval se Mladší. Chvíli jen tak postávali a přemýšleli.

„Co budeme dělat? Mezitím než se probudí?“ zeptal se Starší, aby prolomil náhlé ticho.

„Půjdeme strkat chapadla do různých děr?“

„Tak jo,“ odpověděl O minutu starší a tak šli, aby si ukrátili čas.

Cesta byla dlouhá, protože nejdřív museli minout čtyřista devadesát devět výhonků Světla, jenž na ně problikávalo skrz průhledné květináče.

PRINCEZNA

Vidět všechny ty kluky, co se vrací s utrhanýma nohama a rukama z války, bylo strašné. Ještě horší však bylo to, že spousta z nich se nevrátila vůbec. Jejich tlející těla rozesetá kdesi na bitevním poli. Krysy ožírající měkké tkáně a bahno vsakující se do vlhkých uniforem. Při té myšlence se mladičský doktor Chester otřásl. Zrovna kolem něj pronášeli mladíka, kterému by nehádal přes dvacet. Jemu samotnému jen pomalu táhlo na pětadvacet a byl války kvůli chromé noze přímo ušetřen. S jejími hrůzami se však potkával každý den v podobě proudícího davu raněných. Každé ráno se ujišťoval, že si zvykne a tentokrát se nenechá vyvést z míry. Pokaždé se však přihodilo něco, co s ním dokázalo otřást. Rychle přiskočil k vojákovi, kterému se místo paže houpal u boku pouze mrtvý pahýl. Rozšklebené maso odhalovalo bílé úlomky roztříštěné kosti. Věděl, že budou muset amputovat. Nařídil, aby chlapce položili do vzdálenější části místnosti, dál od ostatních křičících vojáků. Dvě sestry, statečně nesoucí lehátko s vojákem, mu asistovaly. Mladík měl obličej zbrocený bahnem, po skráních mu stékal krvavý pot a vytvářel tak na jeho tváři růžové cestičky.

Víčka měl pevně stisknuta k sobě a cosi si nesrozumitelně mumlal. Chester se k němu naklonil.

„Jste v nemocnici, pomůžeme vám,“ řekl co nejzřetelněji. Vojákovy oči se s trhnutím otevřely.

„Princezna, kde je?“ zamumlal.

„To nevím, jste v bezpečí,“ řekl doktor. Často zažíval, že vojáci v tak těžkých bolestech mluvili nesmysly.

„Je tady? Princezna... musím... najít,“ mumlal si dál a pokusil se vstát z lůžka. Jedna ze sloužících sester ho vmáčkla zpět do lehátka.

„Odpočiňte si, bude vám líp,“ opakoval doktor a zběžně prohlížel rozšklebenou ránu. Kulka prošla ramenem a rozdrtila ramenní kloub. Z jeho ruky zbyla jen rudá kaše.

„Ne, musím, musím najít...“

„Kdo je ta princezna?“ naklonila se k němu jedna ze sester a jeho strachem vytřeštěné oči se na ni upřely. Voják vrtěl hlavou a snažil se jí něco podat. Natáhla k němu ruku.

„Ne princezna. Joseph D'Argent,“ zachraptěl a pustil jí do dlaně dva malé, zabláčené předměty. Ve stejný okamžik se jeho tělo prohnulo ve smrtelné křeči. Vzápětí ochablo. Doktor Chester našťavaně odhodil kus látky zpět do kýble s vodou.

„Dejte ho k ostatním,“ poručil a sám se vydal směrem k dalším raněným. Zastavila ho sestra, která ještě stále třímala v ruce to, co jí mrtvý voják svěřil.

„Kdybyste našel toho druhého, dejte mu to,“ řekla tiše a odběhla pryč. Doktor se podíval na dva kulaté předměty, které mu vtiskla do ruky. Chtěl je prozkoumat lépe, ale z druhého rohu ho už volali další ranění. Strčil předměty do kapsy doktorského pláště a vrhl se do mumraje zmítajících se zohyzděných těl.

O osm hodin později se nemocnicí rozhostil klid. Venku už panovala hluboká noc a Liam Chester se procházel mezi lůžky posetými sténajícími vojáky. Ti, co spali, nebo byli v bezvědomí, vypadali téměř spokojeně. Ostatním se obličej křivil bolestí. V zatuchlé místnosti se vznášel puch lidských výkalů a odumírající tkáně. Doktor se nejvíc ze všeho těšil, až dojde nahoru do skromné místnosti, o kterou se dělili doktoři společně se sestrami a nalije si velkou sklenici whiskey.

Když procházel kolem jednoho z kovových lůžek, jeho plášť o něj zavadil a místností se rozlehlo hlasité břinknutí. Až teprve teď si vzpomněl na předměty ještě stále ukryté v jeho kapse. Zalovil uvnitř a vytáhl dvě malé, kulaté náušnice. Pod vrstvou bahna nebylo téměř poznat, z čeho jsou vyrobeny. Přešel k umyvadlu s vodou a vhodil je dovnitř. Počkal, než zaschlé bahno změkne a tehdy je pořádně umyl, až se blýskaly. Prohlížel si ty dvě oválné, lesknoucí se věčičky a útroby mu začala hlodat zvědavost. Vložil si úlovek zpět do kapsy a procházel mezi ležícími vojáky. Sledoval jmenovky na pelestech postele. Nedělal si moc velké iluze o tom, že by majitele náušnic našel. Přemýšlel však, proč pro mladíka, který umíral nepřiměřeně bolestivou smrtí, bylo v jeho posledních chvílích tolik důležité, aby náušnice předal. Možná je chtěl poslat své milé. Periferně si všiml jména naškrábaného na černé tabuli. Zarazil se. Na lůžku ležel chlapec, kterému ještě ani nezačaly růst vousy. Zpod peřiny mu vykukovala pouze jedna noha. Pahýl druhé byl obvázan těsně nad kolenem. Zastavil se nad ním a chvíli jej pozoroval. Zdálo se, že spí.

Jako by ho však jeho pohled probral ze spánku. Otevřel oči a nepřítomně zamžoural do dálky.

„Pane doktore,“ zašeptal nakráplým hlasem.

„Nechtěl jsem vás probudit,“ on na to.

„To je dobrý, jen jsem na chvíli zavřel oči,“ řekl a pokusil se o úsměv. Jeho tvář byla nazelenalá a orosená. Doktor přistoupil blíž a dotkl se jeho čela. Hoch úplně hořel.

„Jak se cítíte?“

„Bylo líp,“ odpověděl a zakašlal. Chester ho úzkostlivě sledoval. Prvních dvacet čtyři hodin po amputaci je kritických. Buďto se s ní tělo popere, nebo dojde k sepsi.

„Kolik vám je let?“ zeptal se a sesli, ležící u stolku mezi postelemi, si přisunul blíž.

„Sedmnáct,“ odpověděl chlapec. Doktor na něj vrhnul lítostivý pohled. Pocházel ze čtyř dětí. Sám byl nejstarší. Nejmladšímu bratrovi bylo sedmnáct před pár dny.

„Jak se... jak se daří ostatním?“ zeptal se ho po chvilce ticha a uprostřed věty se zadrhnul.

„Některým lépe, jiným hůř,“ odpověděl neurčitě Chester a bezmyšlenkovitě strčil ruku do kapsy, kde se dotknul dvou náušnic.

„Vlastně, sháněl se po vás jeden mladík,“ řekl opatrně. Joseph po něm okamžitě střelil pohledem, ale nic neřekl.

„Dal mi pro vás tohle,“ pokračoval doktor a vložil chlapci náušnice do zpoceně dlaně. Ten si je na chvíli přidržel před očima a následně se mu po tváři přehnal letmý úsměv.

„On je opravdu sehnal,“ zamumlal nevěřičně. „Musím mu

poděkovat, až se mi udělá líp,“ dodal. Doktorova tvář posmutněla.

„Joseph, ten voják, který mi je dal, je mrtvý,“ řekl potichu a sledoval, jak chlapcova tvář zsinala ještě o trochu víc. V koutku oka se mu objevila téměř nepatrná slza.

„Nejsme jen vojáci,“ zamumlal.

„Co prosím?“ zeptal se Chester.

„Nejsme jen vojáci,“ zopakoval nahlas a otočil se na něj. „Pro vás doktory a vlastně i pro všechny ostatní jsme jen vojáci, lidé co zabíjí, aby oni sami nemuseli. Ale to není všechno, co jsme. Máme svoje sny, touhy, životy, které jsme nechali kdesi v prachu. Víte co dělal ten kluk, který dnes umřel a předal vám náušnice?“ zeptal se a jeho oči žhnuly.

„Ne,“ přiznal schlíple doktor.

„Byl to pekař. Neumím si představit mírumilovnější povolání, než péct lidem po ránu bagety.“

Oba mlčeli.

„Nechtěl jsem se vás dotknout. Víte, já si to nesmím připouštět,“ promluvil nakonec doktor.

„Co? Že jsme lidé?“ zeptal se mladík zmateně.

„Ano,“ přiznal posmutněle Chester. „Když si to připustím, začnu se víc starat a když se víc starám o jednotlivce, umírá víc ostatních.“

„To je zvrácenost války. Z každého nutí dělat stroj bez emocí,“ zašeptal kluk a znovu se rozkašlal.

„Zajdu vám pro něco na ten kašel,“ zvedl se doktor od jeho lůžka. Chtěl mladíkovi ulevit, ze všeho nejvíc však toužil po lahvi whisky, jejíž příslib ho vábil dál od jeho postele.

„Nemáte spíš něco ostřejšího?“ zeptal se a Chester viděl v jeho očích stejnou touhu, jakou pociťoval i on sám.

„Je vám sedmnáct,“ zašeptal.

„A zítra můžeme být všichni mrtví,“ odpověděl kluk.

„Hned se vrátím,“ řekl nakonec doktor a potemnělou uličkou se vydal pryč od oprýskané postele.

Sledoval, jak se Joseph zhluboka napil zlatavé tekutiny. Ani se nezašklebil, vypadal, jako by silný alkohol pil každý den.

„Kde jste se naučil tak pít?“

„Můžete hádat,“ řekl on a odložil sklenici na stolek. Do jeho tváří se vlilo trochu barvy, jak mu alkohol rozšířil cévy.

„Řekněte mi o svém životě. Jak jste se dostal na frontu?“ pobídl ho doktor a sám si zhluboka přihnul. Chlapec se zašklebil.

„To je hodně dlouhý příběh,“ řekl.

„Sám jste říkal, že bych neměl být jen stroj bez citů. Chci se o vás dozvědět víc. Dokud nepřivezou další raněné, chci si zase na chvíli připadat jako člověk. Někdo, kdo myslí na něco jiného než na krev a amputace. Někdo, kdo naslouchá příběhům druhých.“

Joseph se usmál a znovu se natáhl po sklenici s whiskey. Tišila jeho bolest i smutek ze ztráty přítele.

„Tak dobře. Kde bych jen začal...“ odmlčel se a vypadal, že dlouze přemýšlí. Doktor ho nepřerušoval, vyčkával.

„Narodil jsem se na panském sídle v blízkosti Avignonu. Můj otec byl nemanželským dítětem významného šlechtice. Navzdory tomu, že byl levoboček, zdědil rozlehlé pozemky a dokázal rozjet slušný

obchod. Měl rád ve všem kontrolu a řád. Většinu času býval na cestách, takže jsem své dětství trávil pouze v přítomnosti matky a svých dvou starších sester. V panském sídle jsem byl dost izolovaný od ostatních dětí a jediný s kým jsem se stýkal, byly mé sestry a občas některé z jejich kamarádek. Vyrůstal jsem ve společnosti spíše dospělých, než dětí. Hrál jsem si sám a sám jsem i zjišťoval, jak které věci fungují. Jako každé dítě jsem toužil po pozornosti ostatních a tak když mi sestry nabídky, že si se mnou a svými kamarádkami budou hrát, ale jen za podmínky, že budu nosit šaty, udělal jsem to.

Společně jsme si hráli s panenkami a nikdo v tom neviděl problém. Do doby, než se otec vrátil z jedné ze svých dlouhodobých výprav a nenašel mě, jak v šatech společně s ostatními děvčaty pobíhám po zahradě. Tehdy mě uhodil poprvé. Pamatuji si, jak ze mě jedním trhnutím šaty serval, odvedl mě polonahého do stáje a tam mě zmlátil jezdeckým bičem. Když skončil, řekl: „Tohle už se v mém domě nikdy nebude opakovat!“ s těmi slovy odešel a nechal mě ležet na slámě. Nakázal služebným, aby si mě nevšímali. Všichni ho poslechli. Do jednoho. Připadal jsem si strašně sám. Nemohl jsem se hnout a tak jsem tam jen ležel a poslouchal zvuky, které vydávali přešlapující koně. Dostatek síly jsem sebral, až když začal padat soumrak. Oblékl jsem se do staré jezdecké košile, kterou kdosi zapomněl přehozenou přes pověšené sedlo a poníženě jsem se dobelhal zpět do baráku. Čekal tam na mě. Seděl v křesle, v ruce skleničku s whiskey. Když jsem za sebou zavřel dveře, oznámil mi, že byl pryč moc dlouho a já vyrůstal pod mírnou rukou zženštilé matky. Tomu že je však konec a od zítřka ze mě vychová muže. Pokud se o něm dalo něco s jistotou říct tak to,

že byl mužem svého slova.

Hned druhý den, i přes veškeré protesty ostatních, mě začal učit věci, které podle něj všichni správní muži musí umět. Učil mě jezdit na koni, střílet, stopovat kořist. Každý den, od rána do večera jsem trávil s tím mužem, kterého jsem do svých pěti let téměř nepoznal a nyní jsem ho z duše nenáviděl. Vstával jsem brzy, abych uběhl deset kilometrů a zacvičil si. Nemohl jsem se zastavit, jelikož můj čas stopoval. Zasvětil mé výchově celý svůj život. Jak jsem miloval dny, kdy odjel na neodkladné služební cesty, ačkoliv jejich počet se snižoval. Nařídil sice jednomu ze svých pacholků, aby mě hlídal. Ten však nebyl ani zdaleka tak důsledný jako on.

V patnácti letech mě poprvé zavedl do tamní hospody a poručil nám objednat pivo a cigarety. Musel jsem kouřit a pít s ním. Když jsem se tehdy opilý potácel z hospody a cítil se strašně, řekl: „Přeci jen jsem toho chlapa z tebe vychoval.“

Dalšího dne jsem měl strašnou kocovinu a toužil jsem strávit celý den v posteli. On mi to však nedovolil a vzal mě na projížďku na koni okolo jeho pozemků. Ten den panovalo venku dusné horko a my se zastavili u řeky, abychom dali napít koním a trochu se svlažili. O kousek dál se v potoce ráchaly tři mladé dívky. Pravděpodobně děvečky ze sousedství. Až zpětně mi dochází, že trasa jeho cesty byla předem promyšlená a že mě možná bral na projížďku právě z tohoto konkrétního důvodu.

„Běž za nimi, chlapče,“ řekl mi. „Bav se. Já se pojedu ještě podívat po okolí.“

Odjel pryč a já nechal svého koně volně se pást na trávě u potoka.

Šel jsem za nimi, ale z části hlavně proto, že jsem se bál, co by mi otec udělal, kdybych ho neposlechl. Možná, že jim dokonce zaplatil, aby se ke mně chovaly hezky. Neměl jsem to vůbec těžké. Samy se na mě v podstatě vrhly. Tenkrát, není to ani dva roky zpátky, jsem obdivoval jejich polonahá těla. Každou křivku, každý záhyb a říkal jsem si, že nic hezcího jsem snad ještě v životě neviděl.

Když jsem se po svém zážitku vrátil domů, otec se na mě potěšeně usmíval. Neříkal nic. Jen se usmíval. To bylo poprvé, co jsem ho za ta dlouhá léta viděl se usmát.

O rok později přišla válka a na společnost se snesla všeobecně chmurná nálada. Jak se vojska stále víc přibližovala, všichni začínali být nervózní. Toho času hodně mužů navštěvovalo nevěstince, aby si ulevili od tíhy, která se na ně hnala ze všech stran. Věděl jsem, že i otec nejeden z nich navštěvuje a zároveň jsem v tom viděl silnou páku. Nikdy neodmítl, když jsem ho požádal o peníze na děvku. Sám občas přišel a do ruky mi dal pár drobných. „To máš na mužské věci,“ řekl mi. Otce bylo v zásadě lehké o něčem přesvědčit, když se jednalo o mužské záležitosti. Brzy jsem se i já stal častým návštěvníkem jednoho z místních nevěstinců. Setkal jsem se tam s dívkou, která si říkala Lucia. Bylo jí tehdy asi dvaadvacet a vypadala jako Španělka, ve skutečnosti si však myslím, že to byla jen její role, které se chopila, jelikož za cizinky se platil extra příplatek. Ode mě si však brala vždy jen polovinu. Nikdy jsem se jí nezmocnil, tak jako ostatní muži. Dost jsme si povídali, to ano, ale nikdy jsem nijak zvlášť netoužil po jejím těle. Mám pocit, že i ona byla ráda, že má chvíli klid od chtivých rukou oplzlých vojáků.

„Moc ti to sluší, připadám si vedle tebe ohyzdná,“ řekla mi jednou, když jsem si na sebe vzal její šaty a ona seděla jen ve spodním prádle na rozvrzané posteli. Rád jsem se dotýkal látky, ze které byly udělané. Líbilo se mi, jak se vlní, když se pohnu. „Ne, to ty jsi nádherná. Jen se podívej na svoje tělo. Ty křivky. Jsou dokonalé,“ opravil jsem ji a přivedl k zrcadlu. Potom jsme se poprvé a zároveň jedinkrát milovali. Nechtěla za tu společnou hodinu vůbec nic. Řekla mi, že jsem sice trochu divný, když si chci oblékat její šaty, ale že už zažila divnější a já jsem jediný, s kým se cítí krásná. Vyslovil jsem přání, že bych si rád nechal její náušnice a ona řekla, že bez dírek je nosit nemohu. Ten večer mi do obou uší udělala díru jehlou. Rána dost krvácela a zaněcovala se.

Když jsem se za ní vrátil příště, už tam nebyla. Od hospodského jsem se dozvěděl, že jí můj otec zaplatil spoustu peněz, aby odjela z města. Nikdy jsem se nedozvěděl, jak se doslechl o tom, co spolu děláme. Možná si všiml mých uší a začal ji podezřívát, anebo mu to sama pověděla, když ji zlákala vidina snadno vydělaných peněz. Ve skutečnosti jsem jí to ani neměl za zlé.

Když jsem se vrátil domů, čekaly tam na mě kromě otce další dvě osoby. Vojáci z náboru. Otec byl v obličeji rudý, ale jinak na sobě nenechal nic znát. Narukoval jsem ještě toho večera.

„Jestli se z války nevrátíš jako chlap, bude lepší, když se nevrátíš vůbec.“

To byla poslední slova, která jsem od něho slyšel. Pak už mě odváděli do výcvikového tábora a odtamtud na frontu. Nebylo mi ani sedmnáct. Ve výcvikovém jsem potkal Etiena, toho kluka, který před

chvilí zemřel.“

Až teprve teď přestal povídat a opět svlažil horké rty ve sklenici whiskey. Když ji vyprázdnil, doktor mu dolil.

„A jak to bylo dál?“ ptal se.

„Ve výcvikovém středisku jsme strávili pět týdnů. Pět týdnů neskutečného drilu, který nás měl připravit na to, co nás čeká na frontě. Žádný výcvik vás však nepřipraví na to, co čeká venku. Na všudypřítomné bahno a smrad rozkládajících se těl. Na strach, který se za vámi táhne, ať jdete kamkoliv a někdy je tak silný, že vám svírá střeva, až se nemůžete i několik týdnů vykadit. Jindy zase takový, že se z něj poděláte okamžitě. Na noci bez spánku a odpočinku, při kterých chcete tak moc spát, až byste pro jedinou minutu vraždil a přeci se bojíte být jen na sekundu zamhouřit oka.

Tehdy v táboře jsem si vysloužil přezdívku Princezna. Začal mi tak říkat velitel naší roty, když zjistil, že pocházím z bohaté rodiny. Záhy jsem mu ukázal, že rozhodně nejsem rozmazlené děcko, které v životě nedrželo v ruce zbraň. Otec se postaral o to, abych se s ní uměl ohánět. Byl jsem nejlepším střelcem z naší skupiny. Byl jsem tak dobrý, že mě nakonec převedeli k ostrostřelcům. Fakt, že jsem ve střelbě nejlepší ze skupiny, však nezmírnil jeho šikanu. Měl jsem pocit, že je to snad můj životní úděl, aby na mě neustále někdo nakládal víc a víc věcí, než jsem ve skutečnosti schopen plnit. Většina kluků z roty říkala, že vůbec nechápou jak je možné, že toho tolik zvládám. Možná už tehdy mě začali tiše obdivovat, ale najednou jsem začal poprvé v životě mít pocit, že někam patřím. Že těm klukům, kteří stojí po mém boku, můžu věřit, protože i oni mi věří. Ničím víc

nebo méně hodnotnějším, než svým životem.

Na bitevním poli se dějí strašná zvěrstva, taková, která si nedokážete představit ani ve svých nejhrůznějších snech. Když s někým bojujete tvář v tvář, když vám jeho bajonet páře uniformu a vy víte, že stačí jen kousek a zajede do vašich střev jako nic. Když mu potom provedete to samé, protože je to kdo z koho a kdesi uprostřed toho boje si uvědomíte, že tohle vraždění a zabíjení vlastně nedává smysl. Nedává smysl pro vás, ani pro vaši vlast. Dává smysl jen pár pomatencům v čele státu, kteří se rozhodli, že touží bojovat. Vysílají za sebe do boje ostatní a sami to zpovzdálí sledují. Něco takového člověka spojí a utvoří přátelství, která trvají až do smrti. Nejhlubší a nejryzejší formu přátelství. Milujete svého bratra, který stojí po vašem boku, protože víte, že on je možná to jediné, co vás dělí od jisté smrti kulkou. A večer k nim necítíte lásku o nic menší. Lásku za to, že jste společně přežili další den.

Etien ke mně často v noci chodil a povídal mi o místě, kde vyrůstal. Věděl, že trpím nespavostí víc, než ostatní, protože jsem také zabíjel víc, než ostatní. Všechny ty ubohé kluky, kteří se pouze postavili na špatnou stranu bojiště. Čím víc jsem zabíjel, tím méně museli oni. Pokaždé když ke mně přišel, drželi jsme se za ruce a povídali si. Po nějaké době jsem si na jeho ruku ve své zvyknul, a když jsem ho nedržel, cítil jsem se prázdný. Jeden večer ke mně přišel, aby mi opět povídal o svém dětství, ale nějak se stalo, že se rozhovor přetočil na mého otce. Normálně jsem moc nemluvil, ale za ty týdny strávené v boji jsem k němu pociťoval tu nejupřímnější formu přátelství a proto mé zábrany padly. Pověděl jsem mu všechno o své

minulosti, nevynechal jsem jediný detail. Čekal jsem, co na to řekne, bál jsem se. On se však jen usmál a řekl: „Tak ty nakonec přeci jen budeš princezna.“ Od té chvíle jsme se často bavili o tom, co budeme dělat, až se vrátíme domů a já mu opakoval, že se chci postavit otcí.

„Nejsi slaboch, Josephe,“ řekl mi jednou, když jsme dlouho čekali v zákopu. „Jsi nejstatečnější člověk, kterýho jsem potkal. Je jedno, co si myslí tvůj otec. Protože my všichni to tady s jistotou víme.“

Všichni co seděli v doslechu, přikyvovali. Ještě nikdy jsem si nepřipadal tak dobře, jako právě v ten okamžik. I když na nás přišlo, byla nám zima a ani ne o pár metrů dál krysy hodovaly na tělech našich padlých přátel. Nikoho z těch kluků nezajímalo, že mám rád ženská těla, že bych si přál, aby i mé tělo bylo tak krásné. Bylo jim to jedno. Byli rádi, že jsme tam všichni spolu. Že jsme přežili další den. Cítil jsem se silný, jako nikdy dřív.

A tak se jednoho dne to pohrdavé slovo Princezna, změnilo ve výraz uznání. Bylo to v den, kdy nás přepadli ze zálohy. Byl jsem tehdy na obhlídce a všiml si, jak se k nám blíží. Ten den byl masakr. Zachránil jsem jich na bojišti nespočet. Na frontě ze mě byl vražedný stroj. Po nocích jsem však nemohl spát. Vybavoval jsem si všechny ty tváře, které jsem letmo zahlédl v hledáčku. Právě v ten večer za mnou přišel Etien a položil se vedle mě. Jako už mnohokrát mě chytil za ruku.

„Dneska jsi nám vážně dobře kryl záda. Kluci chtějí, abys to věděl, že jsme ti vděční,“ řekl mi tehdy šeptem.

„Udělali byste to samé,“ odpověděl jsem.

„Ne, brácho, chceme se ti nějak odvděčit. Znáám chlapa, který

sežene všechno, řekni si.“

Chvilí jsem váhal, zda mu mám říct, po čem opravdu toužím. A potom jsem ta slova opravdu vyslovil.

„Chtěl bych náušnice.“

„Náušnice?“ ptal se překvapeně.

„Jo, náušnice,“ zopakoval jsem. Pamatuji si, jak se jenom tiše zasmál.

„No tak jo. Seženu ti je.“ S těmito slovy se ke mně naklonil a své čelo přitiskl k mému. „Pro tebe všechno,“ zašeptal, než jsme oba usnuli. Doopravdy jsem nevěřil, že je sežene, ale nelhal,“ dořekl a opět upřel zrak na dva kusy chladného kovu. Chvilí si je prohlížel a nakonec jednu po druhé strčil do zcela zarostlých dírek v uších. Zašklebil se, když náušnice prošla skrz. Chester ho sledoval a myslel si, že každý jiný muž by v náušnicích vypadal směšně. Joseph z nějakého důvodu však vypadal úplně přirozeně.

„Miloval jsem ho,“ zašeptal a rozbřečel se. „Etiena. A teď je mrtvý. Proč vlastně? Pro co? Pro koho?“

Doktor mu opatrně položil ruku na rameno. Cítil, jak i přes pokrývky mladík úplně hoří.

„Měl byste si odpočinout,“ navrhnul mu a vstal ze židle. Cítil, jak mu za ty chvíle povídání alkohol pořádně stoupnul do hlavy.

„Řeknu mu to. Až se vrátím, postavím se mu a všechno mu řeknu. Už se mnou nemůže dál jednat jako s nickou,“ otočil se na něj Joseph.

„Jste hrdina, Josephe. Určitě to nakonec pochopí. Koneckonců jste jeho syn,“ řekl Chester.

„Máte děti, doktore?“ zvedl k němu mladík rozostřený zrak.

„Ano, půlročního syna,“ odpověděl.

„Slibte mi něco.“

„Ano?“

„Nikdy ho netreštějte za to, jaký je. I kdyby byl jiný, než ostatní. Právě kvůli takovému chování děti svých otců zbytečně umírají.“

Chester se cítil, jako by měl v hrudi kámen.

„Slibuju,“ řekl po chvíli a sledoval, jak se mladíkovi po obličeji mihl náznak úsměvu.

„Teď bych chtěl spát, cítím se strašlivě unavený,“ zašeptal. Doktor vyhlédl z okna, za kterým se v dálce začínal lesknout blednoucí obzor. I on si pomyslel, že by si měl dopřát alespoň chvíli spánku. Poplácal hocha po rameni a v tichosti se odebral do svého pokoje. Dokud neusnul, přemýšlel nad osudem toho nebohého chlapce. Dovolil si na chvíli opět něco cítit, s někým se sblížit a nyní z toho nemohl spát. Ještě jednou si zhluboka přihnul z lahve v naději, že upadne do utěšujících mdlob.

Když se po pár hodinách bezesného spánku vrátil, aby Josepha zkontroloval, jedna ze sester právě připravovala jeho lůžko pro další raněné. Liam Chester zůstal stát a tiše zíral na opuštěnou postel. V koutku pravého oka se mu objevila téměř nepatrná slza. Rychle ji setřel, aby si jí nikdo nevšiml a vydal se pryč.

SHODOU OKOLNOSTÍ

I.

Otočila jsem hlavu na stranu. O parapet se s hlučnou pravidelností rozbíjely dešťové kapky a toulaly se po skle velkého, čtvercového okna.

Jeho jazyk si mezi mýma nohama razil podobnou cestu, jako by snad byl spojen s venkovním deštěm a kopíroval potoky vody, stékající po zárubni oken.

Sklopila jsem zrak k tmavým, rozčuchaným vlasům a se zaváháním položila ruku na temeno jeho hlavy.

„To stačí,“ řekla jsem a on ke mně zvedl své velké oči.

„Bylo to blbý?“

„Ne,“ zalhala jsem. „Jen dneska nemám náladu. Promiň.“

Opřel se rukama o stehna a seděl přede mnou pod gaučem, jako poslušný pes. Měl na sobě jenom kalhoty a já pozorovala jeho vypracované, pevné tělo. Škoda. Pomyslela jsem si. Odložila jsem sklenici s vínem na stolek vedle gauče a natáhla si kalhoty.

„Co se stalo?“ zeptal se, ale já nechtěla odpovídat na otázky.

„Nic. Potřebuju být chvíli sama, jdu se projít,“ oznámila jsem mu

a vstala z rozvrzané pohovky. Jeho byt byl malý a chaoticky uspořádaný. Až nyní jsem si všimla, že se ve dřezu válí vypité plechovky od piva, které se ani nesnažil nijak zamaskovat. Byl to dobrý pokus, s tím relativně drahým vínem, ale nevyšel.

Zvedl se z prošoupaného koberce a sáhl po triku, které se válelo pár metrů od něj.

„Už se nevrátíš, co?“

Bylo to spíš konstatování než otázka a tak jsem se na něj jen dlouze podívala.

„Měj se skvěle,“ pozdravila jsem ho tiše a zavřela za sebou dveře.

Scházela jsem po oprýskaném betonovém schodišti a potkávala hloučky lidí trousící se ven, nebo naopak zpět domů. Spousta z nich vypadala tak, že byste je nechtěli potkat sami v noci na ulici. Já však strach neměla. Věděla jsem, že to já jsem největší monstrum v téhle místnosti, a když jste vy ten, koho by se měli bát, logicky postrádáte strach z čehokoliv a kohokoliv jiného.

Vyšla jsem ven. Na chvíli se ještě zastavila pod pergolou, která chránila vchod a s mírným zaváháním se vydala do deště. Stáhla jsem si kapuci mikiny víc do čela, aby mi nepršelo na hlavu, ale i přesto mi po chvíli začal déšť protékat skrz tenkou látku a stékat po zádech.

Poodešla jsem dál od baráku tak, že jsem si mohla všimnout, jak stojí u okna a pozoruje můj odchod. Nezamávala jsem mu, byla jsem si jistá, že by mi do tváře stejně neviděl. Důležité však bylo, aby viděl, jak odcházím jiným směrem, než kam jsem měla namířeno. Pomalu jsem si vykračovala dál a podrážky bot pleskaly v kalužích. Zašla jsem za roh a zmizela z dohledu.

Obešla jsem blok a po druhé straně se vrátila zpět. Zamířila jsem si to na úplně opačnou stranu, než kterou mě viděl odcházet. Cesta k oprýskanému paneláku mi trvala asi deset dalších minut. Odemkla jsem si klíčem, jenž jsem už dřív ukradla z kapsy domovníka, který se nyní domníval, že ho musel kdesi vytrousit.

Podlaha za dveřmi byla pokrytá vrstvou vody a jemného bahna. Otřela jsem si nohy o rohož a opatrně po špičkách přešla do sklepa. Dole na mě čekalo několik zamčených kójí. Jedna z nich však měla sklížený zámek, takže šla lehce otevřít. Zavřela jsem za sebou dveře a i když bylo uvnitř těsno, dokázala jsem se převléct do suchého oblečení a bot. Podmalovala jsem si oči, nalakovala vlasy i nehty a to vše strčila zpět do velké černé tašky, která ve sklepě ležela schovaná již několik dní. Minisukni, kterou jsem si na sebe natáhla, jsem schovala pod dlouhým kabátem. Když bylo vše připravené, vyrazila jsem nahoru do druhého patra. Po cestě jsem potkala asi patnáctiletého výrostka, který na mě cosi pokřikoval. Výhružně jsem se na něj zamračila a on odešel.

Dorazila jsem k bytu číslo dvanáct a zazvonila. Chvilí se nic nedělo, dokud mi neotevřel postarší muž ve vytahaném tílku.

„Tak jsem tu,“ oznámila jsem mu a změnila při tom hlas.

„Ty nejseš ta, kterou jsem si objednal. Vždycky chodí jiná,“ osopil se a zkoumavě mě přejel pohledem. Položila jsem tašku na zem a rozepnula si poslední dva knoflíky na kabátu, aby měl výhled na moje prsa přísně stažená v uplém korzetu.

Jeho nechutná ústa se roztáhla v úsměvu. Při tom šklebu mě ovanul odér alkoholu.

„No není to úplně špatný, pojď dál,“ pobídl mě a ustoupil ze dveří, abych mohla projít. Zavřel za námi a odřízl tak okolní svět od toho, co se mělo stát uvnitř. Položila jsem tašku vedle sebe a on ještě stále v očekávání zůstal stát u dveří s jednou rukou na klice. Pomalu jsem ze sebe stáhla kabát a odhodila ho na zem. Jeho ruka sklouzla ke klíči v zámku a jeho tvář se roztáhla v širokém úsměvu. Klíč se dvakrát otočil a uzavřel mě v místnosti s tímhle úchylným staříkem.

Přešel ke mně a rukou mi bolestivě zmáčkl prso.

„To je ještě lepší masíčko, než mi sem chodí normálně,“ zabručel a jeho vlhké rty se přisály k mé bradavce. Nemohla jsem si pomoci a protočila oči vsloup. Odstoupila jsem a pravou rukou ho mírně odstrčila.

„Já jsem něco speciálního,“ pronesla jsem tiše. On se zarazil, ale nepřestával toužebně zírat na moje kozy.

„Dneska budeme hrát podle mých pravidel,“ pokračovala jsem, přešla k němu a rukou mu zajela pod propocené tílko. Zachvěl se. Odstrkala jsem ho k židli, která stála u stolu a donutila ho, aby se posadil.

„Ruce sem,“ ponoukla jsem ho a on poslušně položil lokty na její opěrky. Vrátila jsem se zpět ke své tašce a vytáhla z ní kožená pouta společně s roubíkem. Nenamítal nic, když jsem připevňovala jeho ruce k opěrkám židle, ani tehdy, když jsem to samé udělala s jeho nohama. V momentě, kdy jsem mu chtěla do pusy vložit roubík, se zarazil a mírně odtáhl.

„Říkala jsem přece, že tuhle hru hrajeme podle mých pravidel, jestli se nepodvolíš, přestaneme hrát,“ přejela jsem volnou rukou po

jeho rozkroku a cítila, jak mu stojí a pulzuje.

„Pak si budu dělat já s tebou, co chci,“ zavrčel, ale nechal se umlčet. Naklonila jsem se k němu a zblízka se mu usmála do obličeje.

„To si nemyslím,“ řekla jsem sladce a pooděšla kousek dál. Na ruce jsem si natáhla rukavice.

„Ty už totiž nebudeš hrát hry s nikým.“

Přecházela jsem před ním sem a tam, dokud to úplně nepochopil. Dokud jsem nevěděla, že si je naprosto jistý tím, proč tu jsem. Dokud mu před očima neproběhl celý život a všechny hříchy, které v něm spáchal. Až teprve tehdy, když jeho penis v kalhotách zalezl zpátky do břicha strachy, kdy jeho srdce zrychlilo a snažilo se utéct z hrudi a vystouplá žíla na čele pulzovala tak, že vypadala, jako by měla každou chvíli prasknout, teprve tehdy jsem k němu přišla, chytila jeho ruce do svých a zhluboka se mu podívala do vydešených, modrých očí.

„Každýmu bez tebe bude líp.“

S těmito slovy jsem se pevně opřela do opěrek židle, vši silou zatlačila proti sobě a nechala jeho zmítající se tělo překotit dozadu. Ozvalo se duté křupnutí, jak jeho lebka narazila na hranu stolu a páteř se přelomila vejpůl. Bezvládně se svalil na zem a z nosu mu začala pomalu vytékat krev. Jeho oči byly stále zešíroka otevřené, zírající na jakousi neviditelnou hrozbu. Rozvázala jsem mu ruce a schovala kožená pouta zpět do tašky. Tahle pouta nezanechávají modřiny na zápěstích. To samé jsem udělala s koženým páskem, který měl v puse. Když jsem ho vyndala, na koberec vytekla nálož krvavých slin. Odtáhla jsem židli zpět tam, kde byla, na stůl postavila zcela prázdnou sklenici vodky a prohlédla koš v kuchyni. Ujistila se, že je plný

prázdných flašek od alkoholu.

Naposledy jsem se rozhlédla po zatuchlém, temném pokoji s mrtvolou uprostřed.

Ne. Tohle nikdo nebude považovat za vraždu. Až se jeho manželka s dětmi vrátí domů, až udělá a řekne vše, na čem jsme se dohodly, nikdo nikoho nebude podezírat. Její manžel byl ožrala a surovec. Příliš se opil a upadl. Nehody se dějí každý den. Tak to prostě je.

Něčí život musel skončit, aby jiný mohl začít odznova.

Zavřela jsem za sebou dveře a vyšla zpět do podzimního večera. Po cestě jsem potkala ženu se dvěma dětmi. Vedla je za ruce a naše pohledy se setkaly. Na jediný okamžik jsme obě věděly, co se stalo a ve vzduchu kolem mé hlavy se vznášelo tiché díky, smísené se strachem z budoucna a úlevou za věci minulé. A přeci v těch očích zaplála jiskra života, taková, kterou jsem při naší první schůzce neviděla. Věděla jsem, že to, co jsem udělala, bylo správné.

Přestalo pršet.

II.

„Emmo!“ křičela Melanie a její pětileté nohy ji úprkem nesly vpřed za o pár měsíců starší kamarádkou. Emma se zastavila v půli kroku, popadla za ruku Melanie, která nestačila zabrzdit a téměř do ní vrazila. Během pár sekund už byly zase na útěku a obě se hlasitě smály.

Zastavily se až v nejzazším koutě zahrady, aby se tam schovaly za košatý keř.

„Myslíš, že nám paní Bagginsová vynadá?“ ptalo se úzkostně mladší z děvčat. Starší před ně právě položila dva kelímky s čokoládovým pudinkem a jeden otevřela.

„Ani se o tom nedozví,“ odpověděla a přistrčila přiděl blíž k ní. Melanie po chvilce váhání otevřela víčko, zaklonila hlavu a nechala černou hmotu, aby jí pomalu stekla do pusy. Mlčely, dokud obě prsty nevyškrábaly poslední zbytky pudinku a neslízaly ho z nich. Špinavé prsty si poté utřely do šatů a kelímky svědomitě zahrabaly do spadaného listí. Melanie chytila starší společnici za ruku a zahleděla se na Emmu téměř s láskou.

„Budem už napořád nejlepší kamarádky, žejo?“

„Navždycky,“ slíbila jí druhá a na důkaz důvěry její ruku pevně stiskla.

Emma s trhnutím otevřela oči. Na chvíli musela usnout, ačkoliv se

celou cestu utvrzovala, že se to nestane. Rozlámaně se zvedla ze špinavé sedačky a doběhla ke dveřím právě včas, aby ji neuvěznily uvnitř.

Venku panovalo další sychravé ráno. Ze severu foukal studený vítr a do tváře jí vmétal vlhkost, kterou s sebou přinesl včerejší déšť. Silnice ještě nestačily oschnout a v kalužích se zrcadlila světla lamp, která někdo zapomněl zhasnout. Obešla dva bloky, aby se dostala zpět na místo, které s takovým úspěchem přejala.

Mátozně vystoupala po navlhých schodech do čtvrtého patra a téměř ve stejném okamžiku co otevřela dveře, jí v ruku přistály běžové desky.

„No kde vězíš? Máme případ,“ ozval se hlas po jejím pravém boku.

„Tos na mě čekal za dveřma?“ zeptala se podrážděně a svůj zrak místo na něj, upřela do spisu v deskách. Zběžně přelétla text pohledem a cítila, jak se jí s každou další řádkou zrychluje tep. Stoupající vzrušení na sobě však nenechala znát. Rychle spis zaklapla a vrazila ho zpět do rukou rozjařeného kluka.

„Zasvěť mě,“ řekla naoko přísně.

„Chlap, padesát šest let, rozrazil si hlavu o stůl.“

„To nezní moc jako případ, na kterém by bylo co k řešení,“ zabručela.

„Zatím ne, ale poslechni si tohle. Podle našeho kolegy z forenzního oddělení, byl ten člověk v momentě své smrti spoutaný a v puse měl roubík.“

„Proč se proboha o nějakého staříka začalo zajímat forenzní?“ zeptala se Emma a zastavila se v půli kroku. Až teprve teď

se na svého parťáka pořádně podívala. Všimla si, jak se jeho oči rozzářily nadšením.

„No, to je věc. Jeho manželka totiž začala tvrdit, že není možné, aby její muž jen tak upadl. Měla podezření, že ho někdo zabil. Museli jsme to prověřit a očividně jsme kápili na něco velkého.“

Dívala se na něj a rty měla semknuté do tenké čárky.

„Sériový vrah, který vraždí staříky?“ řekla pohrdavě a opět pokračovala v chůzi ke svému přeplněnému stolu. Posadila se a pod židli odhodila kabelku.

„Co chtějí po nás?“ obrátila se na svého kolegu, který se posadil vedle ní a zuřivě se přehraboval v papírech válejících se na oprýskaném stole.

„Pojedeme se podívat na místo činu! Chápeš to? Poprvý za ten rok, co sedíme v kanclu a přehrabujeme se tunou papírů, nás pošlou konečně do akce,“ vyjekl nadšeně.

„Moc si nefandi. Určitě nás nechají stát v rohu a striktně nám zakážou se na cokoliv ptát, nebo nedej bože, hledat nějaké důkazy.“

Jeho úsměv na malý okamžik pohasnul, vzápětí se však zase objevil.

„Jsi strašnej bručoun. Já z toho mám radost,“ založil si ruce na prsou.

„Vždyť já taky,“ řekla nepřesvědčivě a rozhlédla se po kanceláři, ve které se lidé hemžili jako neposední mravenci. Zrak jí utkvěl na muži, který za proskleným sklem právě něco barvitě vysvětloval a rozhazoval při tom rukama na všechny strany. Vypadal našťavaně. Když včera v noci odcházel do práce, už tehdy byl ve špatné náladě.